

humane Maade, er det selvfølgelig, at der maa være et objektivt Grundlag for at bedømme, hvad disse Emolument er værd. Det er saa meget vigtigere, som der af og til kan komme Forhold frem, som i allerhøjeste Grad kan gavne den enkelte, men ved at gavne den enkelte skade den samlede Stand tidobbelt.

Jeg skal først et Øjeblik tale om Sygeligheden. Tager man Sygekassernes Sygedageberegninger for Københavns Vedkommende, vil man finde, at den almindelige Sygelighed for Mænd er 6,6 Dage og for Kvinder 7,6 Dage. Men nu har Borgmester Kaper lige oplyst, at den tilsvarende Sygelighed i København for Funktionærer, der i økonomisk Henseende er ligestillet med Sygekassemedlemmer, er 21,7 Sygedage for Mænd og 33,0 for Kvinder. Jeg tror ikke paa, at en saadan Sygelighed eksisterer indenfor vor Statstjenestemandsklasse. Men da nu disse Tal er kommet frem fra den kommunale Administration, henstiller jeg, at man faar en nøjagtig Sygestatistik for de forskellige Grupper af Tjenestemænd.

Det andet Punkt, med Hensyn til hvilket der bør anstilles en tilstrækkelig Vurdering, angaar vore Pensionsforhold. Jeg erkender, at de fleste Tjenestemænd var glade ved den Pensionslov, vi fik, ifølge hvilken Tjenestemændene betaler $2\frac{1}{2}$ pCt. af deres Løn til Pensionering. Det viser sig imidlertid, at i en almindelig Pensionsforsikringskasse vil en Tjenestemand, der kommer ind i Tjenesten ved sit 25de Aar og forbliver der til sit 70de Aar og i den Tid har en Gennemsnitsfortjeneste af 4 000 Kr., komme til at bidrage gennemsnitlig 100 Kr. aarlig. I en almindelig Pensionsforsikringskasse vil han, hvis han gaar af ved det 65de Aar, kunne hæve 1 562 Kr., medens han, hvis han venter til sit 70de Aar, vil komme op paa 3 167 Kr. Det vil sige, at den Tjenestemand, som gaar af ved 70 Aars Alderen, faar nøjagtig den Pension, han vilde have faaet, hvis han havde forsikret sig selv. Derfor mener jeg, at det vil være i allerhøjeste Grad gavnligt at faa at vide de Tidspunkter, da Pensionsalderen indtræder i de forskellige Grene af Forvaltningen.

Vi fik jo i Fjor en god og fra alle Sider og af alle Partier i Rigsdagen anerkendt Lov angaaende de ældre Pensionister. Men jeg tror dog, at man ved en almindelig Undersøgelse vil finde, at der er en enkelt lille Gruppe Pensionister, med Hensyn til hvilke der ikke er naaet et til-

fredsstillende Resultat, nemlig Pensionisterne fra før 1908. Jeg ved, at en af mine Kolleger her vil gøre dette Spørgsmaal til Genstand for en almindelig Undersøgelse. Derfor skal jeg ikke komme yderligere ind paa dette Punkt, men holde mig til det Spørgsmaal, der i særlig Grad er kommet frem efter den nye Militærordning, nemlig Spørgsmaalet om Ventepenge og Pension. Dette Pensions- og Ventepengespørgsmaal kan komme til at spille en uhyre Rolle for Statens Finanser. Vi har det klassiske Eksempel med den unge cand. jur., som bliver ansat i Hæren under Krigen 1864 og gaar af efter 2 Aars Forløb. Efter 2 Aars Forløb har han sikret sig Ventepenge og Pension, og han lever endnu i 57 Aar efter. Det er den Slags Misbrug, som vi nu kan være lige ved at staa overfor paa Grund af den nye Ventepengeordning. Derfor henstiller jeg til den højtærede Finansminister, at han her i Tinget vil udtale sig om sin Forstaaelse af Tjenestemandslovens § 59. Der staar i den: „I den Tid Ventepenge oppebæres, er han“ — Tjenestemanden — „pligtig at modtage Ansættelse i en passende Stilling med mindst samme Indtægt, som den inddragne Stilling gav“. Jeg vil gerne vide, om det er en Paragraf, som er hen i Vejret, eller man kan afskedige en Gruppe Tjenestemænd i Korsør eller et andet Sted for samtidig at slaa tilsvarende Stillinger op i København. § 59 i Tjenestemandsloven maa jo ogsaa sammenholdes med § 1, hvor Begrebet Tjenestemand defineres, idet der siges: „Som Stats-Tjenestemand anses enhver, der varigt og som Livsgerning har Ansættelse i Statens Tjeneste“ o. s. v. Et saadant grelt Eksempel som det, jeg anførte — de 57 Aar i dette Eksempel er vel nok Maksimum for, hvad disse Mennesker kan naa —, vækker Røre overalt, idet man finder, at det er en Bortødslen af Statens Pensioner og Ventepenge, som kun kan gaa ud over de Tjenestemænd, som virkelig har udført et smukt og stort Arbejde i Statens Tjeneste.

I denne Forbindelse vil jeg omtale netop en saadan Gruppe af Tjenestemænd, som jeg mener er blevet noget forfordelt med Hensyn til hele Pensionsordningen, nemlig Hjelperne under Statsbanerne. Det drejer sig om en Stilling, i hvilken man i Tidsrummet fra 1896 til 1912 ansatte særlig dygtige Arbejdere. Efter 1912 ophævedes denne særlige Klasse, saa at den i Løbet af kortere eller længere Tid helt vil forsvinde. I alt er der mellem 70 og 80 Personer tilbage af denne Klasse, af hvilke